

Kétféle magatartás

Emil Zola és Alexis Carrel

Egy évszázadon át próbálták a Lourdes-i jelenések ellenségei elhíttetni az emberekkel, hogy a jelenések nem léteznek, Lourdes vallási fanatizmus helye, a katolikus papság által szervezett csalás és illúzió.

Az új ateista dogmák terjesztői azt hirdették, hogy az ember független lényként úgy élhet és gondolkodhat, mintha „Isten nem létezne”. A Lourdes-i jelenések nevetségessé tételére és megcáfolására a legújabb módszerekhez folyamodtak:

Alexis Carrel

akár még a tényeket és dokumentumokat is meghamisították. A heves támadások eredményeképpen Lourdes az egyetlen kegyhely, mely mellett létrehozta egy különleges orvosi rendelőt, melyben a leghíresebb orvosok is megfordulnak. Ez a „Bureau médical de N.D. de Lourdes”, egy olyan tudományos intézet, mely a csodálatos és megmagyarázhatatlan Lourdes-i gyógyulásokat vizsgálja. A lelki és fizikai gyógyulások számtalan példáján keresztül Isten szól a mai emberhez. Az evangéliumi csodákhoz hasonlóan, ezek Isten szeretetének látható jelei. Ő ezen

a különleges módon próbál bennünket lelki tespedtségünkől feléleszteni, hogy hittel tudjunk az Evangélium útmutatásai szerint élni.

Ahhoz, hogy higgyünk azonban nem elég meglátni a csodát. A rosszakaratú emberek, „akik az igazságot elnyomják igazságtalansággal” (Róm 1,18), félremagyarázzák a csodálatos jeleket. Szomorú példa erre a híres író Emil Zola, a francia pozitivizmus irodalmának fő alakja. 1892. augusztus 20-án egy beteget szállító párizsi vonaton Lourdes-ba érkezett. A betegek közt volt két haldokló asszony, akik a tüdőbaj végső stádiumában szenvedtek: Marie Lebranche és Marie Lermarchand. Ők utolsó esélyként zárandokoltak Lourdes-ba, Zola azonban azért jött, hogy leleplezze a papok által szerinte elköveztett csalásokat. Különleges élményben volt része: szeme láttára gyógyult meg csodálatos módon a két Marie.

Zola reakciója azonban emberileg megmagyarázhatatlan és döbbenetes volt a teljesen nyilvánvaló csoda láttán. Érthetetlen, hogy miért tagadta, a csodálatos gyógyulás tényét ez a nagy intelligenciájú ember Lourdes című könyvében. Sőt, azt állította, hogy az egyik nő meghalt, pedig az, még évekkel az eset után is Párizsban élt és remek egészségnek örvendett. Az író azonban, nehogy hazugságait leleplezzék, személyesen kereste fel a nőt és próbálta rávenni, hogy költözzön el Párizsból Belgiumba. Meg akart egyszerűen szabadulni a kellemetlen tanútól, hogy továbbra is hirdethesse életfelfogását, melyben nem volt helye se Istennek, se csodáknak („le miracle, ça n'existe pas!”). Annak ellenére, hogy rengetegszer nyilvánosan szembesítették a könyvében írt hazugságokkal, ezekre a vádakra soha sem felelt.

Emile Zola

1895-ben megjelent egy cikk a „Civiltà Catolica” című lapban, melynek írója azt az ellentmondást fejt ki, hogy hasonlóan a Sátánhoz, aki önmagának ellentmondva végső soron hozzájárul Isten dicsőségéhez, úgy Zola a könyvében hirdetett szabadkőműves eszmével is növelte a Lourdes-i Szűzanya kultuszát.

Emile Zola

Zola gúnyos művének megjelenése után ugyanis egyre több tudósító és újságíró ment Lourdes-ba, köztük sokan hitetlenek, gúnyolódók, cinikusok. És csak ott, a helyszínen ismerték fel a nyilvánvaló csodákat, melyek gyakran a szemük látára következtek be. Sokan közülük megtértek, amikor tudatosult bennük Isten szeretetének titokzatos nagysága. Így történt ez a későbbi Nobel-díjas orvos professzorral Alexis Carrellel is. A professzor hitetlenként 1903-ban érkezett Lourdesba tüdőbajos, haldokló páciense, Marie Ferrand kísérőjeként. Az Oltáriszentséggel való áldás után a Szűzanya Barlangja előtt betege a szeme láttára gyógyult meg. Ez az esemény fordulópont volt Carrel professzor életében: felismerte, hogy Isten a tudományos megismerésen és megértésen túl helyezkedik el, s a Hozzá vezető egyetlen út az imádságos, Evangélium szerinti élet. Így írt: „Az értelem homályán keresztül vágyakozó szeretettel jutunk el Hozzá. Csak ekkor tapasztalhatjuk meg Isten odaadó szeretetét, mely leginkább a művészek vagy a szerelmesek érzéseikhez hasonlítható”.

Megtérése után Carrel egyetlen boldogsága az imádságban való teljes önátadás és Isten akaratának teljesítése volt. A Lyoni egyetemen, ahol dolgozott, azonban nem tudták elfogadni Carrel életrajzát.

Alexis Carrel

téneket ily radikális változását. Felettesei elbocsátással fenyegették ha nem változtat nézetein. Carrel azonban hajthatatlan volt, hitét ugyanis élete legnagyobb kincsének tartotta. Az egyetemen felmondott, Kanadába majd New Yorkba repült, ahol a Rockefeller Intézetben fényes tudományos karrier várt rá, melynek csúcspontján, 1912-ben, Nobel-díjat kapott.

Emil Zola bár látta a csodát, de nem hitt, Alexis Carrel azonban a csodában Isten hívását meghallva megnyílt titokzatos szeretetére. A csodákat csak a

jóakarátú emberek tudják megfelelően értelmezni.

Csak a jóindulatú emberek érthetik meg ezeket a jeleket, mint amilyen Alexis Carrelis volt. Aki nem nyitott az igazságra sosem fogja megérteni. Róluk szólnak Isten szavai. „Mert ami benne láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, arra a világ teremtése óta műveiből következtethetünk. Nincs hát mentségük... Kérkedtek bölcsességükkel és oktalanná váltak”. És ezért „Isten haragja eléri az égből az embereknek minden istentelenségét és gonoszságát, akik az igazságot elnyomják igazságtalansággal.” (Róm 1, 20. 22. 18).

Mindezek fényében érthetővé válnak a Szentírás szavai: „Nem megmutatta Isten, hogy a világ bölcsessége balgaság? ... Isten azonban azt választotta ki, ami a világ szemében balga, hogy megszégyenítse a bölcseseket, s azt választotta ki, ami a világ előtt gyöngye, hogy megszégyenítse az erőseket, s ami a világ előtt alacsonyrendű és lenézett, azt választotta ki az Isten, a semminek látszókat, hogy megsemmisítse azokat, akik valaminek látszanak. Így senki sem dicsekedhet Isten előtt.” (1 Kor 1, 20. 27-29).

(M.P.) ■

Ahhoz, hogy higgyünk azonban nem elég meglátni a csodát. A rosszakaratú emberek, „akik az igazságot elnyomják igazságtalansággal” (Róm 1,18), félremagyarázzák a csodálatos jeleket.